

Lov og Evangelium

Nr. 1

JANUAR 2011

47. årgang

Gustave Doré

«Bli lys! Og det ble lys. Og Gud så at lyset var godt, og Gud skilte mørket fra lyset.»

1Mos 1:3-4

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremissionsarbeid i Moldova.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175, 3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-veien 15B, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

● Vi ønsker alle bladets lesere et godt nytt år!

Kan det bli et *godt* år? Mørke skyer er synlige i horisonten – åndelig talt. Det er sant, men det er et lys i mørket (artikkel på side 3). Guds rike er et seierens rike.

La oss leve i Ordet og telle våre dager! Les andakt på side 5: «Klokken slår, tiden går»!

Travelheten holder vel ikke på å maktstjele oss? Maria valgte den gode del, og hadde sin yndlingsplass ved Jesu føtter. Hun måtte lytte til Jesu ord og hadde behov for å *høre*.

Blir Mariaplassen stående tom i dag? Vår motstander, djevelen, har som taktikk å ta fra oss stillheten. Les stykkene på side 6, «Har du det travelt?», og på side 7, «Så travle at de mister Jesus» – med ettertanke!

Artikkelen av Jørgen Høgetveit på side 12 avslører vår store unnfallesh. Vi har sviktet Den gode hyrde, og forlatt ham. Vår eneste trøst er at han ennå ikke har forlatt oss. Tenk, han vil være vårt livs vern, side 15.

La oss sette vår sak i Guds hånd (artikkel på side 18), og vende om til Herren!

● Les om husmannsgutten (på sidene 9-11) som ble satt fri fra fengsel og sin tunge syndebyrde, og ble «santalfolkets apostel»!

● Merk deg datoene for de ulike arrangementene i 2011!

I.G.

Lys i mørke

Av Ingar Gangås

«Og lyset skinner i mørket, og mørket tok ikke imot det.» Joh 1:5

Lyset skinner

Jesus er det eneste sanne lys. Han skinner – vedvarende – i denne mørke verden. Til tross for motstand fra verdens barn, kan han ikke annet enn skinne. Det er hans vesen. Fysiske lover tilsier at enten må lyset vike for mørket, eller så må mørket gi tapt for lyset. Det blir et enten eller. Når det ene minker og avtar, vil det andre øke og tilta i styrke. Men slik er det ikke med Jesus. Han slutter ikke å lyse selv om mørket blir aldri så intenst. Lyset fra himmelen kan ikke endre karakter. Jesus er lysets opphav, og kan ikke forandre seg, selv om mørket ikke vil ta imot ham.

Verden ligger i mørke

For mennesket er det et enten eller. Enten lever du i lyset, eller du er i

mørkets vold. Den forblindede verden forstår ikke sitt eget beste, og vil helst ikke ha noe med lyset å gjøre. «Mørket tok ikke imot ham». «Mørket» betyr «verden» eller «menneskeheten», som ligger i det onde. Mennesket verken kan eller vil ta imot Lyset. Dets forstand er formørket slik at det ikke er i stand til å gripe det. Til dette mørke kom Jesus for å bli ditt lys og åpenbare frelsen fra himmelen.

Mørket har tapt

«Ta imot» kan også oversettes: «få bukt med» eller «overvinne». Da vil

Bibelhelg

Bibelskolen på Fossnes

4.-6. februar

Taler: Immanuel Fuglsang

Informasjon og påmelding:

33 33 89 00 / 33 33 89 02

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, januar 2011

Lys i mørke. Av Ingar Gangås	side 3
Her på jorden går jeg arme. Dikt	side 4
Klokken slår, tiden går. Av Egon Jensen	side 5
Har du det travelt? Av Immanuel Fuglsang	side 6
Så travle at de mister Jesus.	side 7
Barnebrev til Jesus. Dikt av Lina Melås	side 8
Fra fengels-celle til misjonsstasjon. Av Johan Nyhagen	side 9
Jesus-forkynnelse, men lite Kristus-hjelp. Av Jørgen Høgetveit ..	side 12
Herren er mitt livs vern. Av Sigbjørn Agnalt	side 15
Vent på Herren. Av Karl Notøy	side 18
Brillene.	side 20

Her på jorden går jeg, arme

*Her på jorden går jeg, arme,
full av verk og syndesår.
Hvordan møter jeg Guds harme,
når jeg for hans domstol står?
Svart og uren, det er visst,
satan bruker all sin list.
Ynkelig i all min smerte,
beder jeg: Gud rens mitt hjerte!*

*Se der går én som skal slaktes,
det er Jesus Krist, Guds Sønn.
Spottes, plages og foraktes,
under åket av vår lønn.
Jages for Guds åsyn bort,
med all synd som jeg har gjort.
Ut i ørknen han oppretter,
Adams fall og synden sletter.*

*Hvordan blir det da i dommen,
for Guds trone jeg skal stå?
Dit er hele verden kommen,
håper himlen de skal nå.
Kun i Kristus kan jeg trygt,
stå i glede uten frykt.
Vente på den dom som lyder:
Du er fri fra dine synder!*

K.G. - 31.10.10

Melodi: «På ditt kors mitt
håp jeg grunner» eller: «Hvor-
dan takker vi vår Herre»

verset gi følgende trøst til Guds barn: «Og lyset skinner i mørket, og mørket fikk ikke bukt med det». Det innebærer at mørket aldri kan overvinne lyset. Selv om mørket er stort, og ondskapen bare vokser fra dag til dag, klarer det aldri å kvele lyset. Guds rike

lar seg ikke overvinne av mørkets rike. Jesus er seierherren. Han seiret over satan på korset og vant oss en evig forløsning. Djevelen har tapt, og hans rike er på vikende front, selv om det på mange måter ikke ser slik ut. Gud er på tronen, og han kommer til å gjennomføre sin vilje selv om ondskapens åndehær ypper til strid.

*«Hva kan vel solen for det,
når den lyser og skinner, at jeg
lukker øynene og ikke vil se dens
lys, eller skjuler meg for den
under jorden?»*

Martin Luther

Lys eller mørke

På dommens dag skal Gud skille «lysets barn» og «mørkets barn» for godt. La Jesus – det sanne lys – slippe til i ditt liv mens det ennå er nådetid! «Han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys» (1Pet 2:9).

Klokken slår, tiden går

Av Egon Jensen

«Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet!» Salme 90:12

Vi kjenner til at tiden forsvinner fra vår tilværelse; timene, minuttene og sekundene går, og tiden er ikke mer. Når du har lest denne andakten, er tiden gått. Når dagen i dag er forbi, er tiden gått og kommer aldri igjen.

Se, det er en håndgripelig ting, en stadig erfaring. Tiden er forsvunnet. Også livet, et menneskeliv går! Jo, klokken slår, tiden går.

Her er det noe som det er grunn til å tenke over og stanse opp for. Viseren på Guds klokke nærmer seg tolv. Det er ikke gitt noe menneske visdom til å utrekne Guds time, når Jesus kommer igjen. Men det er gitt oss tegn så vi kan se når tiden nærmer seg.

Se på Israel! – Se på menneskeheden i dag! Likegyldigheten tiltar, og frafallet tiltar. Som det gikk i Noahs dager, slik skal det også være når Menneskesønnen kommer. De ser ikke at tiden nærmer seg. Mange ønsker å leve som de selv vil, og gjøre det man selv vil og har lyst til, ha frihet til å leve i synd. Hva blir følgene? Mennesket blir bundet til synden og vandrer like inn i fortapelsen.

På Noahs tid tenkte de ikke på Gud. De levde i deres lyster, helt til syndfloden kom og rev dem alle bort. Mange gjør det samme i dag. De hører ikke advarselsropet fra Bibelen: At

tiden nærmer seg for Jesu gjenkomst! Men plutselig kommer Jesus – for han kommer!

Er du og jeg våkne for dette? Er vi rede til å møte Jesus når ropet lyder: «Se, brudgommen kommer!»? Har vi da olje på lampen, er vi våkne? Eller er vi sløvet av tidsånden i denne verden? Sløvhetens ånd griper om seg blant Guds folk.

Klokken slår, tiden går. Må vi være blant dem som er skjult i Jesus Kristus. Da er vi frelste – da er vi iblant dem som beholder livet for evig!

Lykkelig er den som har alt i Jesus. Da venter en herlighet sammen med ham.

L&E

Møter

Januar

21.-23. Nærbø	D. R. Lid
22.-23. Askim	P. B. Holm
28.-30. Trondheim	L. Fossdal
28.-30. Østre Kvelde	K. Fjell/ P. B. Holm

Februar

9.-11.+13. Randaberg	K. Fjell
13. Sannidal	A. og G. Fossli
15.-20. Steinsdalen	I. Gangås
18.-20. Skogn	M. Fjære
19.-20. Askim	S. Agnalt
22.-27. Varhaug	E. Jensen (DK)
27. Steinsdalen	S. Kvalvik

Har du det travelt?

Av Immanuel Fuglsang

Mon tro om ikke mange av dem som leser dette må svare bekreftende på spørsmålet ovenfor. Jeg må i hvert fall innrømme at travelheten ofte har vært en meget stor fare i mitt liv.

Jeg tenker ofte på en bok jeg leste første gang for vel 25 år siden. Boken, som har tittelen «Han begyndte igen», har et avsnitt under overskriften «I stilhed hos Mesteren», der forfatteren forteller om hvordan han en gang møtte en meget travelt opptatt venn:

«I løbet af de få minutter, vi talte sammen, så han flere gange på uret, og skønt det var frost, var det som om fortovet brændte under hans fødder. Det var ikke fordi han ikke syntes om mit selskab. Han havde bare så forfærdeligt travlt. Hver time på dagen var optaget, og flere uger frem i tiden var programmet fastlagt. Og på hans ansigtsudtryk kunne jeg læse, at han ikke blot var bekymret for arbejdet i dag, men også for de kommende dages. Under samtalen lod han en bemærkning falde, som bed sig fast i mig og gjorde mig ondt. Han sagde: 'Jeg går omkring med en samvittighed, som er kronisk syg, fordi jeg langt fra når det, jeg skulle nå. Min familie får ikke den tid, den burde have, og jeg overkommer ikke alle de samtaler og besøg, jeg burde nå'». Forfatteren skrev videre:

«Det er vel overflødig at sige, at det var en kollega, som jeg talte med, en arbejder i Guds rige».

Med bakgrunn i dette vil jeg gjerne minne om to utsagn av Jesus. De er begge meget aktuelle med tanke på tilstanden her i verden i den siste tid, før Jesus kommer til syne på himmelens skyer. Det første lyder slik:

«Mange skal da falle fra, og de skal angi hverandre og hate hverandre. Mange falske profeter skal stå fram, og de skal forføre mange. Og fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Men den som holder ut til enden, han skal bli frelst» (Mat 24:10-13).

I det andre heter det:

«Men ta dere i vare, så ikke deres hjerte tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så den dagen skulle komme uventet over dere som en snare. For den skal komme over alle dem som bor over hele jorden. Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen» (Luk 21:34-36).

Vi har i sannhet grunn til å søke stillhet hos Jesus i lønnekammeret. Dessuten må vi oppmuntre hverandre til å samles til bønn for oss selv og andre. Vi må huske hva som står på et oppheng som i hvert fall tidligere hang i mange kristne hjem: «Det er himmelen det gjelder».

For troens mål er sjelens frelse (1Pet 1:9).

Så travle at de mister Jesus

Satan kalte sammen til en verdens-kongress. I åpningstalen til sine onde engler, sa han: «Vi kan ikke hindre de kristne i å lese Bibelen og kjenne sannheten. Vi kan ikke holde dem borte fra familieverdier. Men vi kan gjøre noe annet. Vi kan ødelegge for dem, slik at de ikke greier å få et varig og intimt forhold til Kristus.

Skulle de få et slikt forhold til Jesus, blir makten vår over dem brutt. Så la dem gå til kirke, la dem beholde sin konservative livsstil, men stjøl tiden deres så de ikke oppnår denne erfaringen med Jesus Kristus.

Dette er det jeg vil at dere skal gjøre, engler: «Distrahér dem fra å ha fokus på sin frelser og opprettholde den livsviktige kontakten med ham hele dagen». «Hvordan skal vi gjøre dette?» ropte de onde englene.

«Hold dem travle med det som er uvesentlig i livet og finn på talløse prosjekter slik at sinnene deres blir okkupert», svarte han.

«Frist dem til å forbruke, forbruke, forbruke, til å låne, låne, låne. Overtal kvinnene til å gå på jobb og mennene til å jobbe seks-syv dager i uken, 10-12 timer hver dag, slik at de får råd til å opprettholde levestandarden. Hindre dem i å tilbringe tid med barna. Etter hvert som familiene smuldrer opp, vil hjemmet snart ikke være et sted de kan hvile ut fra presset på jobb.

Overstimulér dem mentalt, slik at de ikke kan høre den stille, hviskende stemmen. Lokk dem til å høre på radio eller CD hver eneste gang de er ute og kjører, til å ha TV-en eller videoen konstant på hjemme. Frist dem til å bruke mer og mer tid fremfor data-maskinene, og frist dem spesielt til å se på porno på internett.

Og se til at det blir spilt musikk kontinuerlig, selv i butikker og på restauranter. Dette vil blokkere sinnene deres og ødelegge samfunnet med Kristus.

Fyll salongbordene deres med magasiner og aviser. Overless sinnene deres med nyheter 24 timer i døgnet. Invadér kjøreturene deres med store reklameskilt. Oversvøm postboksene deres med søppelpost, postordre-kataloger, nyhetsbrev, reklame, gratis lokkeprodukter, tilbud og falske håp.

Selv på fritiden må de være travle. La dem komme tilbake fra ferie utslitte, urolige og uopplagte. Slipp dem ikke ut i naturen. Send dem til fornøylesparker, idrettsarenaer, konserter og på kino i stedet. Og når de kommer sammen til åndelig fellesskap, engasjér dem i sladder og overfladisk snakk slik at de går derfra med dårlig samvittighet og følelsene i ulage.

La dem gjerne engasjere seg i å vinne andre sjeler. Men gjør livene

Barnebrev til Jesus

Dikt av Lina Melås

*Med blyant og papir sitter Lise
ved sitt bord.*

*Hun skriver brev til Jesus, – det er
på ham hun tror.*

*Du er min Gud i himlen, – Jeg
heter Lise jeg.*

*Nå må vi prate sammen, – du kan
vel høre meg?*

*Jeg er så glad for mamma fortalte
meg om Gud.*

*Hun satt ved barnesenga og leste
alle bud.*

*Vi ba til deg, min Jesus, som kom
hit julenatt.*

*Den gang lød englesangen for
hyrder som satt vakt.*

*Men nå er mamma hjemme i
himmelen hos deg.*

*Om hun har englevinger, – du må
fortelle meg.*

*Jeg tror hun ber for pappa at han
må vende om.*

*All synd du bar på korset, – for
alle er det rom.*

*Du kjenner små og store som tror
på Jesus her.*

*Fra alle verdens riker, – vi samles
hos deg der.*

*Da blir det jul i himlen, vi synger
dagen lang.*

*Og plass for alle barna, det har
du i ditt fang.*

(Orkdal 1992)

Jesus og barna

deres fullstappede med så mange gode formål at de ikke får tid til å søke kraft fra Kristus. Snart vil de arbeide bare i egen styrke, de vil ofre helsen sin og enheten i familien for den gode saken».

Det var litt av en kongress, og de onde englene dro ivrige til sine bestemmelsessteder for å gjøre all verdens kristne travlere og travlere og travlere, og få dem til å forbruke mer og mer og mer.

Anonym skribent

Fra fengsels-celle til misjonsstasjon (1)

Av Johan Nyhagen

Ja, det lyder jo uvilkårlig noe eien-dommelig. Den livshistorie vi her skal høre nærmere om, er da også ganske uvanlig.

Lars Olsen Skrefsrud, husmanns-gutten fra Fåberg i Gudbrandsdalen, som ble santalfolkets apostel, er blitt kalt eventyrskikkelsen i norsk misjon. Og med stor rett. Hans livshistorie spenner så vidt, og rommer så mange dramatiske hendelser, at Hollywood måtte kunne lage førsteklasses film av den.

Det var omkring 1860 at denne fattiggutten satt i Botsfengslet i hoved-staden. Han var pur ung, bare 19 år gammel da han havnet der inne. Straffen lød på ikke mindre enn fire år. Han hadde drukket en del i lag med lettsindige kamerater, og hadde vært med på en rekke tyverier. Nå var han endt innenfor fengselets murer.

Anger og tro

Men der inne i fengsels-cellen opp-levde han noe som kom til å revolusjo-nere hele hans tilværelse. Han møtte evangeliet om Jesus Kristus. Det brakte ham først fortvilelsen nær. Det gikk opp for ham at hans forbrytelser jo først og fremst var synd mot Gud. Et helt år kjempet han i bønn og anger, men alt syntes håpløst. Men så hendte det en natt at sannheten om syndenes forlatelse plutselig ble levende for ham. Han fikk en dyp forvisning om

Vi har tidligere skrevet om Johannes Brandtzæg – misjons-lederen med kall til Kinas mange millioner. Nå vil vi i noen nummer gjengi historien om Lars Olsen Skrefsrud for bladets lesere. Han møtte kallet som unggutt i fengselet, og ble en pionérmisjonær blant santalene i India. Det kan være nyttig for unge lesere å få del i viktig misjonshistorie, og det er nød-vendig for oss alle at vi ikke glemmer misjonsbefalingen Jesus gav oss.

Red.

at «det gamle er forganget, og alt er blitt nytt».

Sammen med denne kristelige vekkelse gikk også en intellektuell vekkelse. Kunnskapstørsten våknet for alvor. Han kastet seg med iver over den litteratur fengselsbiblioteket hadde å by på. Der fant han blant annet en årgang av bladet «Christelig Samler», og i dette bladet var det at han støtte på livshistorien til den svenske husmannsgutten Peter Fjellstedt, han som ble en av Sveriges be-tydeligste misjonærer. Det var stoff som tente i det unge sinn. Det sies at Skrefsrud leste denne beretningen mer enn 100 ganger, og at bladene var helt

krøllet av hans tårer. Misjonskallet ble levende for alvor.

Han begynte straks å forberede seg til en slik gjerning. Fængselsprotokol-len fra den tid gir oss et interessant glimt av det. Den forteller at da vakten en natt gikk sin runde, oppdaget han at gassblusset i Skrefsruds celle brant til klokken 12 om natten, lenge etter at alt lys skulle være slokket. Skrefsrud gikk målbevisst inn for å samle kunnskaper i denne tiden, blant annet lærte han seg tysk og engelsk, noe han snart skulle få bruk for.

Avvist ved misjonsskolen

Men hans medfanger ristet likevel på hodet til hans planer om å bli misjonær. Ingen av dem, selv i sine villeste fantasier, kunne tenke seg den muligheten. Det var det heller ikke mange andre som kunne. Da Skrefsrud banket på porten til den eneste misjonsskolen vi hadde i Norge den gangen, ble han, jeg hadde nær sagt, selvfølgelig avvist. Det skulle noe til å anta en ungdom med et slikt rulleblad.

Avslaget gikk hardt inn på Skrefsrud. Oppe i Hetlandskirken i Stavanger ligger en stor stein, og bak denne steinen var det unggutten knelte da vanskelighetene tårnet seg opp for ham. Her var det han ropte ut sin nød og sin fortvilelse, og her var det også at han, tross de stengte dører, fikk avgjørende visshet for sitt kall.

Til India likevel

Det varte da heller ikke lenge før veien åpnet seg for ham. – Han kom i

forbindelse med Brødremenigheten i Stavanger, og gjennom forstanderen der, gamle Due, ble han hjulpet videre til Tyskland. Der gikk han på misjonsskole noen måneder, og vakte oppsikt som en dyktig elev. Allerede i 1863 kom han av sted til India som misjonær.

Skrefsrud var en rikt utrustet personlighet. Han var allsidig begavet og spilte på mange strenger. Uten tvil var han på mange måter forut for sin tid.

En språkbegavelse

Den siden ved ham som kanskje er mest kjent, er hans store språkbegavelse. Det varte ikke mange månedene før han var på talefot med santalene. Og bare ett og et halvt år etter at han kom til Ebenezer misjonsstasjon, hadde han manuskriptet til en santal-grammatikk ferdig, en grammatikk som til dags dato er noe av et klassisk arbeid. Han begynte ganske snart å samle ord til et leksikon, og han skrev ned og utga santalenes tradisjoner, en bok av verdi for hele folket. Av andre bøker på santali som skyldtes ham, kan nevnes Luthers lille katekisme og Vogts bibelhistorie, og det er også Skrefsrud som har æren av å ha oversatt de fire evangeliene.

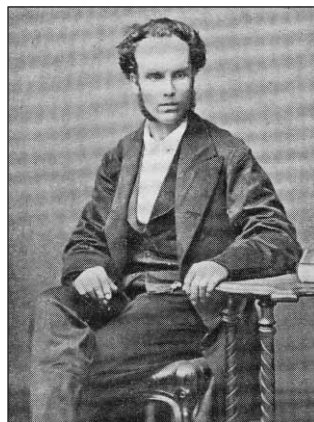
En uvurderlig innsats gjorde han ved å skrive ned en masse folkel melodier og sette tekst til dem. Ofte versifiserte han bibelske beretninger, og på den måten er bibelhistorien sunget inn i santalfolkets hjerte. Han har også oversatt mange av de europeiske kjernesalmer og selv skrevet en

del salmer. Som salmedikter står han uovertruffet i Santalistan. Den litterære produksjonen Skrefsrud etterlot seg, vitner om suveren beherskelse av et språk han selv karakteriserer som «et av de vanskeligste under solen». Skrefsruds ordforråd, og hans evne til å ta språkets mange nyanser i bruk, er langt ut over det vanlige. Muntlig har sikkert ingen europeer, verken før eller senere, behersket språket som ham. Han hadde et ualminnelig skarpt øre, og nettopp som fonetiker gjorde han fremragende arbeid.

Når Skrefsruds litterære produksjon i omfang stilles i skyggen av hans ettermann, misjonsprest Boddings, henger det blant annet sammen med hans allsidige interesser. Først og fremst var han livets mann, impulsiv, aktiv og utadvendt. Han hadde for mange jern i ilden, og hans litterære arbeid kom nok til å lide under det.

Likevel rakk han det utrolige. Det var ikke bare indiske språk han drev med. Av dem mestret han flere. Men han kastet seg over det ene europeiske språk etter det andre. Hvor vidt hans interesse i så måte spente, viser et brev hjem hvor han forteller at han har lært seg færøysk og islandsk ved hjelp av bøker han har lånt i Calcutta. I lengre tid hadde han en jøde, en rabbiner, boende på Ebenezer, for ved hans hjelp å trenge dypere inn i det hebraiske språk.

Enkelte av disse språkene mestret han nesten til fullkommenhet. Pastor Birger Hall, som i sin ungdom var sjømannsprest i Skottland, hørte Skrefsrud

*Skrefsrud,
Calcutta,
1867*

da han talte i St. Giles-katedralen i Edinburgh. Hall var noe nervøs på sin landsmanns vegne. Men det kunne han ha spart seg. I en liten bok han senere skrev om Skrefsrud, må han gi ham den attest at han talte engelsk bedre enn sitt morsmål.

Noe på hjertet

Men Skrefsrud lærte seg ikke fremmede språk bare for språkernes egen skyld. Det er betegnende hva han svarte den danske kongen da denne spurte ham om det var slik at han talte 42 forskjellige språk. Det sies at han sa: «Deres Majestet! Det kommer ikke an på hvor mange språk man kan, men hva man har å si på de språk man mestrer».

Og dermed er vi ved den siden av denne mannens liv som gjorde ham til en profet for santalfolket og til den største misjonsvekker i Skandinavia i det nittende århundre.

Forts. i neste nummer

Jesus-forkynnelse, men lite Kristus-hjelp

Av Jørgen Høgetveit

Det er mye Jesus-forkynnelse for tiden, men lite at man tar tak i sjelens nød, ensomhet og kamp i denne verden, og gir den rett Kristus-hjelp. Både Frelseren og Herren må komme til orde – til enkeltmennesket, familien, menigheten og samfunnet! Blir det mest Jesus-forkynnelse som ikke eier Kristi ånd og kraft – og mot til å se inn i tidens og de lidendes nød og avgrunnsdype mørke – for så å bringe inn Guds rikes uendelige lys og kraft til menneskesjelen og samtiden? Det finnes få profeter i dag som makter å be Gud fjerne dekket for den livredde tjeners øyne så han kan se at det er «flere med oss enn med dem», slik at himmelens hærskarer åpenbares og han kan vandre Kristus-trygg videre sammen med «Herrens utsendte» – uten å måtte ty til all verdens underholdning m.m. for å holde motet falskelig oppe.

Smellen kommer helt sikkert, om den som skal bringe Kristi rike til rette, sultne og trette sinn ikke åpenbarer Guds rike for de arme sjelene.

Ungdomsleir

24.-27. februar

Hermanstølen i Valdres

Taler: *Lars Fossdal*

Info og påmelding: Reidar Heian,

tlf.: 33 44 14 19 / 414 95 526

Det er alltid slik i menneskenes rike – som i Guds rike – at analysen og diagnosen om årsaken til nøden må være klar og settes ord på – før en kan sette inn den rette hjelpen.

En lege som viker unna og ikke finner og sier sannheten til pasienten, er en ubrukelig lege, så også i Åndens rike. Ja, det koster. Det er tungt og krevende å opptre som sannhetens støtte og grunnvoll.

Så unnvikende opptre ikke en god lege, ei heller den store legen. Hans apostler, og våre fedre, fulgte i disse spor og hjalp folket til «legeme, sjel og ånd». De stakk ikke av, men var sanne hyrder. En god offiser sier ikke: «gå på karer, jeg kommer like bak», men går foran og sier: «følg meg!» En god lege klapper ikke en syk pasient på skulderen etter en overfladisk undersøkelse – gir han noen sukkerpiller – og sender han hjem med at dette går sikkert bra.

De sanne troens leger levde blant folket og talte til folket, de så hva makter og myndigheter gjorde, og talte dem til rette. De så at folket var plaget av sult og sykdom, og hjalp dem. De så – som Hans Nielsen Hauge – hvordan myndighetene herjet med folket – ikke ukjent i dag – og hjalp dem ut, og folket fulgte, slik at myndighetene fryktet for dem. Hvorfor ser og hører vi så lite om dette i dag?

Hvor er Berøa-folket som tar imot Ordet med all velvilje – for så å gå

hjem og se om det er helt sant og rett i henhold til Skriften? Og ser de at det ikke er helt sant og rett, avviser de det og lar seg ikke forføre, men forsetter å se hva Ordet sier, uten å skjele til titler og posisjoner. De vil finne veien ledet av Ordet og Ånden. Slik opptrådte lekfolket før, i protestantenes Europa og Norge. Slik virket apostlene i Israel på Jesu tid og utover i hedningeverdenen. Slik opptrådte Paulus på vei til Roma på et skip som var i ferd med å bli slått til pinneved, og hvor kapteinen ikke hadde lyttet til hans advarsler. Etter flere runder lyttet han. Slik opptrådte Paulus på Malta da en far lå syk. Han registrerte sykdommen, og gikk inn og helbredet ham. Paulus kom til Roma og kalte jødene inn, og det ble et skarpt ordskifte hvor de som ikke hadde Berøa-kvaliteter, fikk høre sannheten direkte i ansiktet. Det var en sann Jesus-forkynner som brakte Jesu Kristi rike inn i konfrontasjon med verdens riker, og gav det en seierrik plass! De som hørte etter, ble innlemmet i Guds rike – de andre ble avvist inntil de gikk i seg selv. På Karmel var det mange – ja kongen og hele hans folk – i et voldsomt oppgjør som førte folket tilbake til Gud. Guds utvalgte og utsendte talte sannhet med myndighet og frimodighet, ofte alene, men sammen med sin Gud. Det virket, og ga reaksjoner.

Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene. Det gjorde også mange profeter, de fleste apostler som til slutt «mistet hodet», for ikke å snakke om Paulus som hadde en hel katalog av

Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene

prøvelser. Jesus, og en rekke av hans etterfølgere fram til våre dager, fikk virkelig gjennomgå. Jeg har en lang DVD om den saken. Hans Nielsen Hauge, Kaj Munk, og en rekke av våre lekmannsforkynnere fikk hard motstand. Jesus la seg ut mot myndighetene ved å forkynne og gi folket hjelp, som da han sendte hard beskjed til Herodes: «Si til den reven».

Jeg husker Gudina Tumsa (gen-sekr. i Mekane Yesus-kirken i Etiopia. *Red. annm.*) – en kraftig kar på over to meter, med en veldig bass og et modig hjerte, som lynraskt steppet inn til redning for sine i en vanskelig situasjon. Dette gjorde han på en konferanse i Addis Abeba, da en medarbeider hadde vært farlig åpenmunnet

under revolusjonen i Etiopia. Presidenten i kirken, Emmanuel Abraham, Gudina Tumsa, fru Ingerd Ofstad, dr. Sigurd Aske (Kirkens Nødhjelp) og jeg med flere, hadde hatt kraftige forhandlinger om hvem som skulle ha ansvaret for de utviklingsprogrammene jeg hadde laget i Sør-Etiopia. Etterpå hadde nok Gudina det litt vondt, for han tok seg god tid til samtale med meg ute ved kopimaskinen i deres hovedsenter. Det er det siste jeg husker av ham. Da han skjønnte at det var «vitenskapelig sosialisme» som kom – reiste han rundt og advarte menighetene. Ikke lenge etter tok de ham og «kvelte» ham. Han undertegnet sitt hyrdeansvar med sitt liv. Han var en sann hyrde, som dør og vaktmann i porten inn til fårene. Han satte sitt liv til for fårene.

Dette, og det som er verre, er på full fart inn i Norge – men hvem reiser seg mot det onde og «setter sitt liv til for fårene»? Hvordan er det i dag?

Når man taler om den gode hyrde og ulven – for eksempel ut fra Johannes-evangeliets tiende kapittel, og har en stor forsamling foran seg av eldre, foreldre, barn og unge som er utsatt for «ulvens» forferdelige forførelse fra TV, barnehage og i skole – hvor det er nok bare å nevne homofilien som nå skal inn i barnesinnene helt ned i barnehagene og det er massevis av dødelig ekteskapsoppløsning – tør man tale mot dette i en slik forsamling, og ta «trøkken» ved å tale høyt og klart og vise vei for ektefeller og foreldre som verken vet ut eller inn for å beskytte barna mot forførelsen?

Jeg husker en liten gutt som blandet seg inn i en samtale vi hadde om haien, som vi mente var livsfarlig. Han hadde sett på TV at noen dykkere svømte rundt noen mindre haier, og han var overbevist om at haien var ufarlig. Det tok en god stund før vi fikk ham delvis ut av forførelsen – slik at ikke livets erfaring skulle ødelegge ham.

Men det finnes langt farligere ting å advare og beskytte den oppvoksende slekt mot i dag – de som skal være den fremtidige «misjonsbase» Norge. Vi ser hvordan de gir opp, og følger strømmen, fra toppen til bunnen, og særlig den utdannede ungdommen som fylles av verdens lærdommer og tankebygninger som reiser seg mot kunnskapen om Gud, de som blir ledere i menighet og samfunn. Derfor er Norge der det er i dag.

Vi trenger det «samme lys og kraft som fedrene har hatt». Vi trenger å synge med sangeren på nr. 11 i Sangboken:

*La ingen falsk profet forville
oss bort i nattens bitre nød!
La ingen lærdom vrang forspille
vår trøst av Jesu dyre død!
Jag bort hver ulv i saueham!
Å, hyrde god, vakt dine lam!*

Da er det velsignet å vite at «mine får hører min røst», og at Jesus søker til han finner den ene igjen – den som ulven har jaget på villstrå, eller som har rotet seg bort av andre grunner.

Fra «www.kommentar-avisa.no»

Herren er mitt livs vern

Av Sigbjørn Agnalt

«Herren er mitt lys og min frelse, hvem skulle jeg frykte? Herren er mitt livs vern, hvem skulle jeg engstes for?»

Sal 27:1

I Salmenes bok er «Kristus» alltid med i navnet Herren. Jeg og Faderen, vi er ett, sier Jesus. Derfor, det David vitner om her, er at når han ser Herren Kristus, skinner lyset for ham. Det å lære Herren å kjenne slik han har åpenbart seg i Ordet, vokse i kjennskap til ham, se dypere inn i hva han er, hva han har gjort, hva som gjemmer seg bak dette navnet – Herren, det er å se lys og få lys. Lys, det er sannhet som gir glede, håp, trygghet, gode utsikter for nåtid og fremtid.

Mer å få – i Ordet

Det å lære Herren å kjenne og se lys, er noe som aldri blir avsluttet for en kristen. Utrykket «Gud har mer å gi», har ofte blitt kritisert, og det kan også gis feil mening. Det har vært sagt som et motstykke til dette at «Gud har mer å ta». Ja, når det gjelder oss og troen på oss selv, har Gud mer å ta. Men Gud har mer å gi av åpenbaring i Ordet om seg selv, om Kristus. Derfor skriver Paulus at han ber om at de troende i Efesus må «være i stand til å fatte hva bredde og lengde, høyde og dybde her er, og at dere må kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all

kunnskap, så dere kan bli fylt til hele Guds fylde» (Ef 3:18-19). Jo, her er mer å få for et Guds barn.

Men Ordet her sier ikke bare at Herren er lys, her står: «Herren er *mitt* lys og *min* frelse». Den Kristus som åpenbares for oss i Skriften, han er vår. Å lære Kristus å kjenne, er å få se hva han er for meg, hva Gud har gjort for meg og med meg – i ham. Her er «Edleste rikdom for åndelig arme», en bredde og lengde, høyde og dybde som vi aldri kommer til veis ende i. Dette er «frihetens fullkomne lov» vi skal få skue inn i. Salig er den som holder ved med det!

Kristus er vårt vern

Ja, hvem skulle jeg frykte? Frykten har alltid sin årsak i noe vi er redde for. Det Ordet vil vise oss her er at Herren er vår frelser fra det vi frykter. Derfor er det ingen grunn til frykt.

Herren er mitt livs vern. Et Guds barn har et vern om sitt liv, en beskyttelse som omfatter hele livet – ånd, sjel og legeme. Og dette vern er ingen ringere enn Herren, Kristus. Han beskytter mot alt, alle farer, alt som kan skade oss, ødelegge oss, alt som er ondt for oss.

Vern for de lidende

Her er det mye vi kunne nevne, men vi skal bare ta frem én ting nå: sykdom. Sykdom er en av de tingene

vi er redde for. Det finnes sykdom som går over, sykdom som vi kan bli friske fra. De er vi ikke så redde for. Men det finnes sykdommer som ikke går over, og som gir oss vedvarende og store lidelser. De tar fra oss så mye av det vi ønsker å eie i livet. Vi synes vi mister livet mens vi lever, vi blir vel kjent med lidelse og pine, og kanskje legges vi i en tidlig grav.

Hva da med dette ordet at Herren er mitt livs vern? Ja, han er det for sine små på jord, også de lidende! For dette ordet står fast i himmelen, og det betyr at også sykdommen er en del av hans vern! Han verner sine kjære, elskede barns liv også med den sykdommen de må bære, så sant de ikke blir bitre og vantro, men henger fast ved Herren i sin nød. Hvor hadde vi vært uten sykdommen? Vi vet ikke, men det vet han som verner oss. Og «han frelser de ulykkelige ved deres ulykke og åpner deres øre ved trengselen» (Job 36:15). Derfor, han som holder sine hender over oss, har også sykdommen i sine hender. Den er i hans hender, det er han som holder den, for han er vårt vern. Hans omsorg avgjør hvor mye og hvor lenge vi skal ha den. Hans vern kan også bety at det ender med døden. Men under hans vern er døden ikke en fiende, men en vinning.

Døden er i Guds hånd

For noen år siden var jeg i en begravelse til en som døde relativt ung. Det ble sagt at det så ut som om Gud hadde god råd. Men Herren er aldri slik. Han som ikke sparte sin egen sønn, men

gav han for oss alle, han sløser ikke med våre liv. «Kostelig i Herrens øyne er hans frommes død» (Sal 116:15). Herren akter våre liv meget høyt, i hans øyne er et menneskeliv dyrebart. Derfor, når troende dør og vi synes det var så alt for tidlig, la oss igjen stille spørsmålet: Hvordan hadde det gått om de hadde fått leve? Vi vet ikke, men han vet det som er deres livs vern. Derfor sier salmisten: – Hvem skulle jeg engstes for? «For om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren, enten vi da lever eller vi dør, hører vi Herren til» (Rom 14:8). Vi hører Herren til, han er vårt livs vern. Det er en trygghet ingen kan ta fra oss.

Håndspåleggelse og bønn

Men å være syk – med Herren som vårt livs vern – kan også bety utfrielse eller helbredelse. Jesus har åpenbart for oss en forbarmende Herre som ynkedes inderlig over de syke og lidende. «Da han så folket, fikk han inderlig medynk med dem» (Mat 9:36). Hans medynk gjaldt både deres åndelige og legemlige nød. Derfor kan også vi vende oss til ham i tro og tillit i vår nød. Det kan vi gjøre på flere måter.

Vi kan be. Mange syke har opplevd at helbredelse kom som svar på deres egne bønner. Jesus sier at det er den som ber som får (Mat 7:8). Det hender også at helbredelse kommer fordi det er andre troende som ber for den syke. Jesus taler også om håndspåleggelse: «Disse tegn skal følge dem som tror; på syke skal de legge sine hender, og

Benjamin Franklin og spotterne

Den berømte vitenskapsmann og politiker, Benjamin Franklin, lyn-avlederens oppfinner, besøkte en gang Paris.

Der ble han latterliggjort fordi han forsvarte Bibelen. Han besluttet da å undersøke hvor mange det var av spotterne som hadde lest den.

En dag underrettet han et av de lærde selskaper om at han var kommet over en historie om oldtidens bondeliv, som han syntes var meget vakker, og som han gjerne ville høre selskapets mening om.

En kveld leste Franklin opp for dem hele Ruts bok. De var henrykt, og den ene etter den andre anmodet ham om å få manuskriptet trykt.

«Det er allerede trykt», svarte Franklin, «det er nemlig en del av Bibelen».

Ved en annen anledning skrev han av og leste et merkelig «gammelt dikt» for en samling spottere. Det ble mottatt med overordentlig stor beundring.

«Hvem er forfatteren? Hvor har De funnet det?»

Det var ikke fritt for at de ble skamfulle da de fikk høre at det var et kapittel i Det gamle testamentet.

*Fra «300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*

de skal bli helbredet» (Mar 16:17–18). Han sier at det er noe som skal følge dem som tror. Så gjelder det også dem som tror i dag. Gud kan også sette noen i menigheten med nådegave til å helbrede, slik som i menigheten i Korint: «Gud satte i menigheten... nådegaver til å helbrede» (1Kor 12:28). Dette er en spesiell gave som gis til enkeltkristne. I Jakobs brev (5:14-15) møter vi ordet om salving og bønn for syke. Dette stedet viser at Gud har gitt menigheten gaven til å helbrede. Her er ikke tale om en spesiell nådegave Herren gir en enkelt person, men en gave menigheten kan for-

valte og bringe videre gjennom sine representanter, de eldste.

«Vent på Herren!»

Når dette skjer i lys av det ord: «Herren er mitt livs vern», blir det trygt og rett å vende seg til ham med den fortrolige tillit: «Skje din vilje!» For nettopp det at han er mitt livs vern, gir trygghet til å komme til ham med alle våre bønner og begjæringer, våre lengsler og inderlige ønsker. For han vil og han vet og han kan til vårt beste.

«Vent på Herren, vær ved godt mot, ditt hjerte være sterkt, ja, vent på Herren» (Sal 27:14). L&E

Vent på Herren

Av Karl Notøy

«Vent på Herren! Vær ved godt mot, ditt hjerte være sterkt! Ja, vent på Herren!» Sal 27:14

Dette ordet fra Salmenes bok kom til meg. Det var et ord jeg trengte. Spørsmålet er om jeg er tålmodig nok til å vente på Herrens time – vente til han griper inn – på sin måte. For det er han som til syvende og sist vet hva som er best for sitt barn. Jeg har så lett for å ta saken i egne hender. Løsningen skal helst komme med én gang, og slik jeg vil ha det.

Stoler jeg på Gud? Er jeg villig til å legge min sak i hans hender? Den som venter på Herren skal være ved godt mot. Som regel er ventetiden den lengste. Og det står så alvorlig om de ti jomfruene at de sovnet mens de ventet. Ventetiden ble for lang. Å, om jeg kunne lære tålmodighetens kunst! Bibelen sier at trengsel virker tålmodighet (Rom 5:3). Det kan mange ganger se ut for oss som at Gud har god tid. Vi roper til ham, og det er som han er taus.

Å vente på Herren må ikke bli et påbud, slik at vi må ta oss sammen og prøve å se lyst på fremtiden. Menneskelig sett blir fremtiden bare mørkere og mørkere. Men for oss som får legge oss selv og vår fremtid i Guds hender, er det grunn til å være ved godt mot. Får vi leve på det Jesus har gjort for oss, på hans frelsesverk, har vi en fremtid som er lys – ikke en fremtid

basert på det mennesket kan frembringe, men på Guds allmakt. Gud vil være med alle dager, og når det ser mørkest ut, er han nærmest. Vi kan tenke på Sara og Abraham i denne sammenhengen. De tok saken i sine egne hender da ventetiden ble for lang. Og vi ser i dag hvordan resultatet ble. Skal vi «hjelp» Gud må vi huske på at han er mektig og at ingen ting er umulig for ham. Bibelen sier at vi ikke har fått motløshets ånd, men krafts, kjærlighets og sindighets ånd (2Tim 1:7). Motløshets ånd er ikke fra Gud. «Derfor, da vi har denne tjenesten, i og med at vi har fått miskunn, mister vi ikke motet» (2Kor 4:1). Hovedsaken for oss er å tenke på det vi har fått, hvor rike vi er som eier Guds tilgivelse i Jesus Kristus og har en tjeneste han har satt oss inn i. Vi skal ikke stå uvirksomme, men skal tjene hverandre med den nådegave vi har fått. – Gud til ære og mennesker til gagn. Tenk å få gå ærend for ham!

Det er nåde at vi får være hans barn, og det er nåde at vi får være med å bringe ut hans budskap. Og som dagen er, skal styrken være. «For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt» (Rom 8:28). Om vår vandring blir tung, kan vi følge Guds ords oppfordring til å kaste all vår bekymring på ham, for han vil dra omsorg for oss (1Pet 5:7).

L&E

Arrangement 2011

- **Bibelhelg på Fossnes 4. - 6. februar**
Taler: Immanuel Fuglsang (DK)
- **Ungdomsleir på Hermanstølen i Valdres 24. - 27. februar**
Taler: Lars Fossdal
- **Pinsestevne 10. - 13. juni, Langli Bedehus, Skiptvet i Østfold**
Talere: Sigbjørn Agnalt og Herman Geller
- **Pinsestevne 10. - 13. juni, Skjæveland Misjonshus i Rogaland**
Talere: Per Bergene Holm og Gunnar Nilsson
- **Pinsestevne 11. - 13. juni, Mosvik Bedehus i Nord-Trøndelag**
Taler: Arvid Joramo
- **Barneleir på Fossnes 24. - 26. juni**
- **Ungdomsleir, Trettenes v/Farris 24. - 26. juni**
- **Hovedsommerskole på Fossnes 13. - 17. juli**
Talere: Steinar Kvalvik, Jan Nilsson (S), Marcus Söderberg m.fl.
- **Sommerskole på Laberget 4. - 7. august**
Talere: Lars Fossdal, Dag Rune Lid, Karl Notøy og Erik Trans (DK)
- **Åpningshelg ved Bibelskolen på Fossnes 20. - 21. august**
- **Bibelhelg på Solgry 30. september - 2. oktober**
Talere: Sigbjørn Agnalt og Jan Bygstad
- **Bibelkurs på Fossnes 14. - 20. november**
- **Nyttårssamling på Fossnes 29. desember - 1. januar 2012**

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Brillene

En mann gikk omkring og solgte Bibler. En dag han ringte på en dørklokke, kom det ut en noe eldre dame.

«Jeg har Bibler og Nytestamenter til salg, skal fruene ha et eksemplar?»

«Jeg kjøper en Bibel! Det er min kjæreste og beste bok, den har jeg lest i mange år!»

Bibelselgeren ble glad, for det var ikke så ofte han ble vennlig mottatt. Og han spurte om han kunne få lov til å komme inn og hvile litt, for nå hadde han gått trapper opp og trapper ned i flere timer og var dyktig trett.

«Ja, gjerne! Kom inn!» Og fruene satte en god stol frem, satte seg selv i den andre og begynte å tale om Bibelen. Det var sånn en velsignet bok. Ordene fløt lett og rikelig.

Bibelbudet så seg omkring, og i et bokskap like bak fruene rygg,

fikk han ganske riktig øye på en Bibel i fint gullsnitt sammen med andre bøker i samme utstyr. Han sa – mest for å stanse fruene ordflom: «Jeg ser fruene har sin Bibel stående der i bokskapet. Kanskje vi kunne lese et stykke sammen fra den?»

«Ja, la oss det!» Og fruene står opp, går bort til skapet og tar Bibelen ut. Mannen stusser litt da han ser at hun stryker over den med hånden som om det lå støv på den. Hun kommer bort til bordet og skal til å legge Bibelen fra seg, men i det samme åpner den seg og bladene faller til hver side, for der lå det et par briller skjult i den.

Da glemmer hun seg fullstendig bort et øyeblikk og roper til hushjelpen som var kommet inn i sideværelset: «Å, Stine! Her er brillene som ble borte i fjor».

Det ligger vel ikke et par briller i vår Bibel siden i fjor?

*Fra «300 kristelige fortellinger»,
Lunde forlag, 1926*